

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Kalliopi G. Iordanopoulou

Minunile Domnului
Iisus Hristos
Povestite pentru copii

Traducere din limba greacă:

Ilie Stănuș

EDITURA EGYMENITA

2018

Minunile Domnului Iisus Hristos	5
Minunile Domnului	7
I. Stăpânirea lui Iisus Hristos asupra creației	
Prima minune a lui Hristos, în Cana Galileii <i>Apa se prefăcu în vin!</i>	9
Pescuirea minunată <i>Primii ucenici ai Domnului</i>	12
Înmulțirea celor cinci pâini <i>Hrănirea celor 5000 de bărbați</i>	16
Înmulțirea celor șapte pâini <i>Săturarea celor 4000 de bărbați</i>	20
Minunea cu statirul <i>Când plătește Dumnezeu</i>	22
Liniștirea furtunii <i>S-a făcut liniște mare</i>	24
Umblarea pe mare <i>„Eu sunt; nu vă temeți!”</i>	26
Pedepsirea smochinului neroditor <i>Când nu există roade</i>	29
II. Stăpânirea lui Iisus Hristos asupra bolilor	
Vindecarea fiului unui slujitor regesc <i>„Fiul tău trăiește!”</i>	33
Vindecarea slujitorului unui sutaș <i>Argumentele sutașului</i>	35
Vindecarea soacrei lui Petru <i>Recunoștința pentru minune</i>	37
Vindecarea hidropicului <i>Lege sau iubire?</i>	39

Vindecarea paralticului din Capernaum <i>Au dat țiglele la o parte!</i>	42
Vindecarea mâinii uscate <i>Doar cu cuvântul Său!</i>	45
Vindecarea paralticului de la Vitezda <i>„Voiști să te faci sănătos?”</i>	48
Vindecarea femeii gârbove <i>Fiica lui Avraam</i>	51
Vindecarea femeii cu scurgere de sânge <i>Credința prin atingere</i>	54
Vindecarea leprosului <i>„Doamne, dacă voiști...”</i>	57
Vindecarea celor zece leproși <i>„Ceilalți nouă unde sunt?”</i>	59
Vindecarea celor doi orbi <i>„Miluiește-ne, Doamne...”</i>	62
Vindecarea orbului din Ierihon <i>„Voiesc să văd!”</i>	64
Vindecarea orbului din naștere <i>Ca să fie slăvit Dumnezeu</i>	67
Vindecarea unui surd și gângav <i>Suspinul lui Iisus</i>	71

III. Stăpânirea lui Iisus Hristos asupra demonilor

Vindecarea demonizatului din Capernaum <i>Îmbrăcat și întreg la minte</i>	75
Vindecarea demonizatului orb și surd <i>Mulțimile se minunau</i>	77
Vindecarea demonizatului din ținutul Gherghesenilor <i>Demonii cer voie!</i>	79
Vindecarea ficei cananeencei <i>Firimiturile lui Dumnezeu!</i>	82
Vindecarea fiului lunatic <i>Cu post și rugăciune</i>	85

IV. Stăpânirea lui Iisus Hristos asupra morții

Învierea fiicei lui Iair	
Respect per <i>Moartea este doar un „somm”</i>	89
Învierea fiului văduvei din Nain	
„ <i>Femeie, nu plânge!</i> ”	92
Învierea lui Lazăr	
„ <i>Eu sunt Învierea</i> ”	95

V. Minunile lui Iisus Hristos asupra Sa

Schimbarea la Față a lui Hristos	
<i>A strălucit ca soarele</i>	103
Învierea Domnului	
„ <i>Hristos a înviat!</i> ”	106
Câteva explicații pentru copiii mai mari	112
Ce este minunea?	112
De ce a făcut Domnul minuni?	112
Câte minuni a făcut Domnul?	113
Ce fel de minuni a făcut Domnul?	113
Astăzi se mai fac minuni?	114
Locuri din Palestina unde Domnul a făcut minuni	116

Distribuție:
 S.C. Egumenița S.R.L.
 O.P. 1
 C.P. 150
 800720 Galați
 tel./fax: 0236-326.730
 e-mail : editura@egumenita.ro
 www.egumenita.ro

Stăpânirea lui Iisus Hristos asupra creației

Prima minune a lui Hristos, în Cana Galileii

Apa se prefăcu în vin!

Ne aflăm în acei ani binecuvântați în care Dumnezeu se afla pe pământ, în anul 30 după Nașterea lui Hristos, în Palestina.

Domnul nostru Iisus Hristos, după treizeci de ani de viață liniștită, Își începe acum activitatea publică, pornind din împrejurimile apelor sfințite ale Iordanului. Dumnezeiasca Sa învățătură cutremură și atrage mulțimile care Îl urmează. În jurul Său se formează deja un cerc de ucenici care Îl însoțesc în călătoriile Sale.

Într-o zi oarecare se aflau în Cana.

Cana era un mic oraș neînsemnat din Galileea. Însă din acea zi orașelul a devenit unul foarte cunoscut pentru tot restul veacurilor, deoarece de acolo și-a început Domnul minunile Sale, care Îi arătau puterea Sa dumnezeiască.

În acea zi, în Cana, avea loc o nuntă. Multă veselie și bucurie dăinuia la masa care se ținea după nuntă, după cum se obișnuia și pe atunci. Și Maica Domnului, mama lui Iisus, era acolo. O chemaseră oamenii aceia care se bucurau de acel eveniment și care erau rudeni de-ale ei. Aceștia L-au chemat, din

marea lor bucurie, și pe Hristos. Astfel și Domnul nostru S-a aflat acolo împreună cu ucenicii Săi, participând la viața socială a oamenilor și binecuvântând în acest fel instituția sfântă a familiei.

În ziua aceea, toate erau ve-sele și din belșug în acea casă...

Însă la un moment dat s-a făcut simțită o neliniște. Ceva se petrecea. Apăruse o nevoie. Maica Domnului a înțeles că ceva se petrece. A căutat cu interes care era neajunsul, iar mai apoi s-a apropiat de Fiul ei, Iisus Hristos, și I-a spus în ascuns:

– Nu mai au vin.

Cu siguranță, oamenii ar fi adus destul vin. Însă în acel moment era pe sfârșite și masa încă nu se terminase.

Domnul a ascultat cuvintele Maicii Sale, dar nu părea că va face ceva. I-a spus doar:

– Vremea Mea încă nu a sosit.

Însă a spus aceste cuvinte în așa fel, din câte se pare, încât Maica Domnului a înțeles că în cele din urmă Iisus va face ceva. De aceea s-a și apropiat de slujitori și le-a spus:

– Să faceți ceea ce vă va spune El.

Într-adevăr, după puțină vreme, Hristos a dat poruncă slujitorilor să umple vasele care erau în apropiere. Vasele erau destul de încăpătoare, încât cuprindeau mulți litri de apă fiecare. Apa aceasta o foloseau pentru invitații de la ospăț, ca să se spele pe mâini, după cum se obișnuia în acele vremuri. Erau șase vase. Și Hristos le-a cerut să fie umplute. Aceia le-au umplut cu apă până sus și le-au așezat dinaintea Sa.

Atunci Hristos le-a poruncit să scoată din conținutul care se afla în vase acum și să ducă nunului, adică omului care era responsabil de organizarea ospățului, ca să guste. Nunul nu băgase de seamă ce a spus Domnul slujitorilor. Credea deci că i-au dat vin ca să guste. Astfel a luat ceea ce i s-a dat, a gustat și l-a găsit foarte bun. Și a fost atât de impresionat încât l-a chemat aproape pe mire și, nedumerit, i-a spus:

– Toți oamenii pun vinul cel mai bun la început și-l lasă pe cel mai slab la urmă. Tu ai făcut invers; ai lăsat la urmă vinul cel bun!

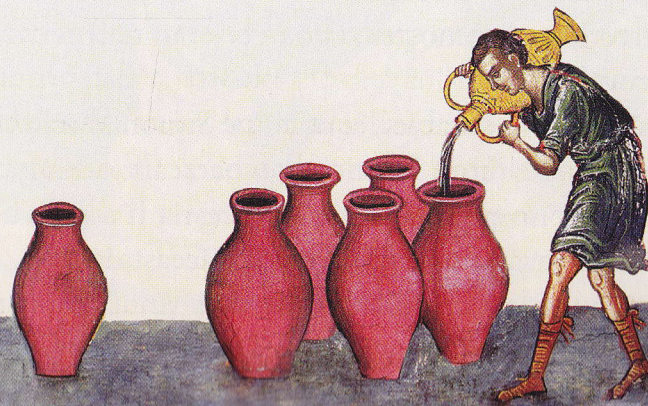
Însă acum s-a nedumerit mirele, deoarece nu făcuse așa ceva!

Atunci au început discuțiile în jurul acestei întâmplări neobișnuite. Și după puțin timp s-a făcut cunoscut că Hristos a fost Cel Care, prin puterea Sa mai presus de fire, apa pe care slujitorii au pus-o în vase la porunca Sa a prefăcut-o pe nebăgate de seamă în vin, într-un vin așa de bun!

Încet-încet, toți au aflat ce se petrecuse și au rămas impresionați. Îl priveau cu multă uimire pe Iisus Hristos, Care avea o asemenea putere încât a prefăcut apa în vin!

Aceasta a fost prima minune a Domnului, începutul tuturor celorlalte fapte minunate – minunile Sale.

(Ioan 2, 1-11)

Primii ucenici ai Domnului

Dumnezeiescul Învățător, Domnul Iisus Hristos, străbătea acum neobosit orașe și sate, vorbind despre Împărăția lui Dumnezeu. Iar oamenii Îl urmau. Desigur că aceștia nu își dăduseră încă seama că printre ei se află Dumnezeu. Însă Îl urmau deoarece erau însetați după adevărul lui Dumnezeu și pentru că Hristos le arăta multă dragoste. De aceea de fiecare dată când aflau unde este Domnul, se adunau toți, la fel ca și în această zi...

Domnul se afla lângă lacul Ghenizaret (Tiberiada). Mulțimea care se adunase era numeroasă și Îl îmbulzea, dorind să fie cât mai aproape de El. Însă Domnul nu putea fi văzut de toată mulțimea care Îl îmbulzea, încât să poată să-L asculte toți cei care se adunaseră. De aceea Iisus Hristos căuta să găsească o soluție.

A observat că în apropiere erau ancorate două corăbii. Pescarii coborâseră din ele pe țărm și își spălau mrejele.

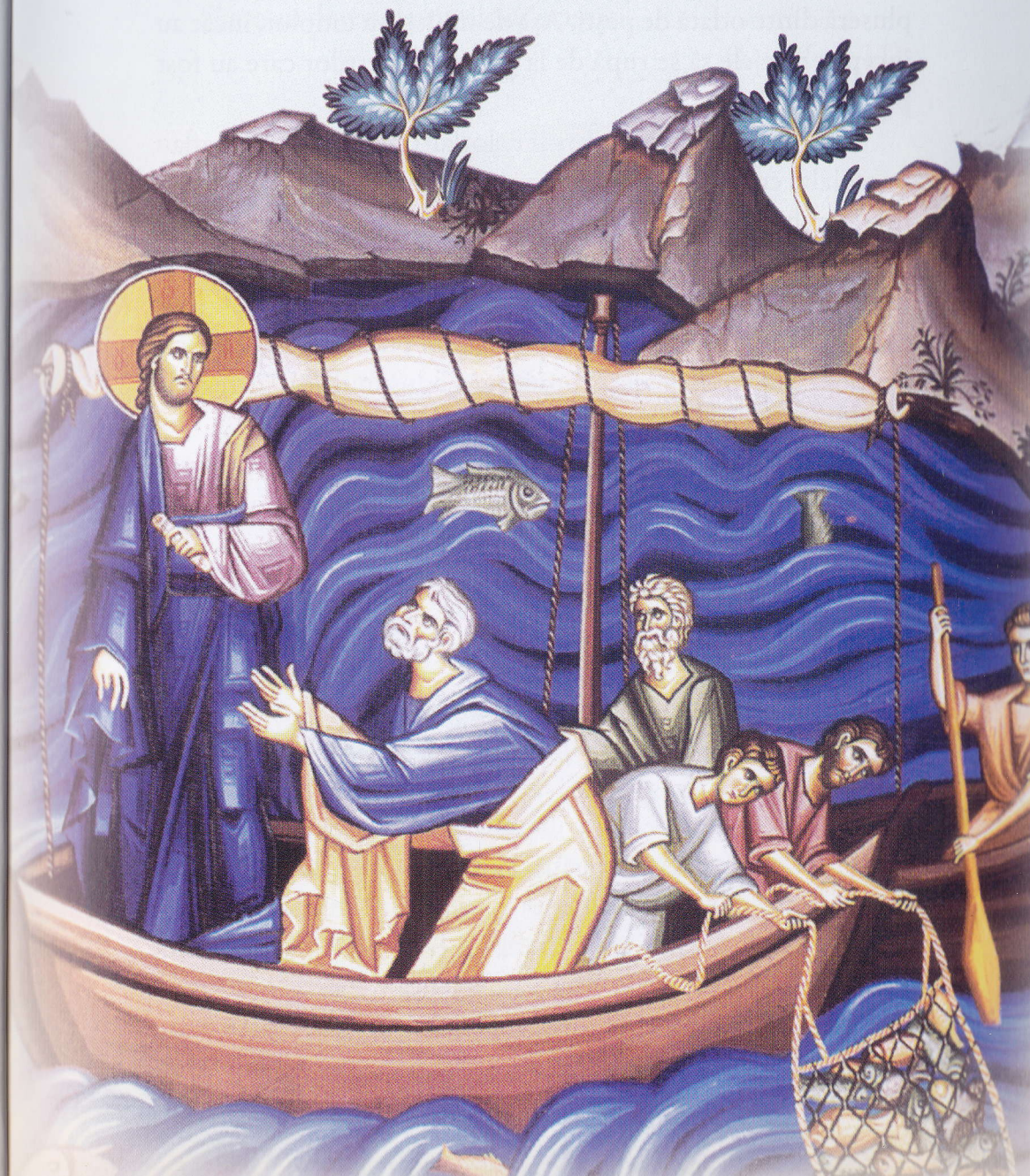
Hristos le-a văzut și S-a urcat într-una din ele. Era cea a lui Simon – Apostolul Petru de mai târziu – și a fratelui său, Andrei, pe care Iisus îi cunoștea, deoarece erau ucenici ai lui Ioan Botezătorul.

După ce a urcat în corabie, l-a rugat pe Simon să îndepărteze puțin corabia de țărm. De aici, la o oarecare distanță de uscat, a început să învețe mulțimile. Iar aceștia Îl ascultau cu multă atenție. Ce învățătură minunată este aceasta!

Când Domnul Și-a terminat cuvântarea ținută mulțimilor, S-a întors către Simon și i-a zis:

– Du corabia unde sunt apele mai adânci în lac și aruncă mrejele ca să prindeți pește.

Atunci Simon a oftat și I-a spus cu smerenie:

– Învățătorule, toată noaptea nu am făcut altceva decât să aruncăm mrejele. Ne-am ostenit mult, dar nu am prins nimic. Dar dacă spui Tu, Te voi asculta și voi arunca mrejele.

Deci au aruncat mrejele. Însă ce minune! Acestea au început să fie tot mai grele în mâinile lor. Era limpede că se umpluseră dintr-odată de pești. Așa de mult s-au umplut, încât au început mrejele să se rupă de la greutatea peștilor care au fost prinși în ele!

Atunci le-au făcut semn și celorlalți pescari, care se aflau în cealaltă corabie ancorată, să vină să-i ajute. Iar aceștia au venit degrabă la ei. Dar și corabia lor s-a umplut îndată de pește, de mult pește. Ambele corăbii erau acum în pericol să se scufunde din pricina greutateii.

Minunea era evidentă! Acolo unde puțin mai înainte nu era pește, atotputernicia Domnului a adus mulțimi întregi de pești!

În fața unei astfel de binecuvântări și a unei așa minuni pe care o vedea Simon (Petru), plin de smerenie a căzut în genunchi înaintea lui Hristos și I-a spus:

– Sunt om păcătos, Doamne. Nu merit cinstea de a Te afla în corabia mea...

Tot așa se simțeau și ceilalți doi frați, Iacob și Ioan, fiii lui Zevedeu, a căror corabie era cea de-a doua.

Hristos a ascultat cuvintele lui Simon cel plin de uimire și i-a spus:

– Nu te teme. De acum înainte ești chemat să-Mi fii apostol. Și nu vei mai prinde pește în mrejele tale, ci oameni, pe care prin propovăduirea ta îi vei conduce spre mântuire.

Cuvintele acestea ale Domnului erau o chemare dumnezeiască.

Acei pescari binecuvântați au înțeles cinstea foarte mare care li se dădea. De aceea, după această pescuire minunată, au

dus corăbiile înapoi la țărm și după ce au lăsat toate, Simon, Andrei, Iacob și Ioan I-au urmat Domnului. Nimic nu-i mai reținea. Înaintea lor Îl aveau pe Preaputernicul Dumnezeu, Iisus Hristos, Care îi chemase la o lucrare înaltă și unică. De aceea L-au și urmat.

Și așa au devenit primii Săi ucenici.

(Luca 5, 1-11)

Hrănirea celor 5000 de bărbați

Invățătorule, s-a făcut foarte târziu. Poruncește să fie slobozite mulțimile...” Ciudat! Ce vorbe sunt acestea pe care le spun ucenicii Învățătorului lor?

Ce se întâmplă?

În acea zi Domnul nostru Iisus Hristos împreună cu ucenicii Săi se aflau departe, într-un loc pustiu, ca să rămână puțin singuri, departe de zgomot și de lumea care îi înconjura aproape tot timpul. Aveau atâtea de vorbit despre marea lor lucrare...

Însă lumea nu îi lăsase în pace prea mult timp. Oamenii au fost înștiințați foarte repede încotro s-a îndreptat Iisus și au început din nou să se adune. Fiecare îl lua cu sine și pe bolnavul său ca să fie vindecat de Hristos. Astfel, s-au adunat foarte mulți oameni.

Când Hristos s-a întors din acel loc îndepărtat, a observat o priveliște cutremurătoare: o mulțime nemărginită de oameni Îl așteptau cu nerăbdare. Ce s-au mai bucurat când L-au văzut! Repede-repede L-au înconjurat, cerându-I ajutorul. Îndată ce Hristos i-a văzut, I s-a făcut milă de ei și a început să-i vindece pe bolnavi. Le vindeca trupul de diverse boli, însă în același timp le vorbea și despre Împărăția cea cerească a lui Dumnezeu.

Astfel timpul trecuse, și încă mult. Trecuse de miezul zilei, trecuse și după-amiaza și începuse să se însereze. Însă oamenii stăteau aproape de Domnul și nu păreau dornici de plecare. Așa de mult îi mulțumea prezența și învățătura Sa! Așa de mult se bucurau să fie împreună cu El!

Atunci ucenicii Lui s-au apropiat și I-au spus cu smerenie:

– Învățătorule, s-a făcut foarte târziu; poruncește să fie slobozite mulțimile, să meargă în satele din apropiere și să-și cumpere de mâncare. Se vor istovi de foame.

Iisus, după ce i-a ascultat, le-a zis:

– Nu este nevoie să plece. Dați-le voi să mănânce!

Ucenicii erau foarte nedumeriți. Ce însemnau cuvintele pe care le spusese Învățătorul? Cum puteau aceștia să hrănească miile de oameni care se aflau acolo?

I-au răspuns mirați:

– Nu avem merinde decât cinci pâini și doi pești.

– Aduceți-le aici – a spus Domnul, în așa fel încât arăta că are putere și stăpânire.

Și îndată a dat poruncă ucenicilor să îi pună pe oameni să se așeze pe iarbă, cete-cete, câte o sută și câte cincizeci. Se pregătise o masă imensă, nemaivăzută în acel loc pustiu.

După puțin timp, ucenicii au adus Domnului cele cinci pâini și cei doi pești. Iar Domnul, după ce le-a luat în mâini,

Și-a înălțat ochii spre cer și I-a mulțumit lui Dumnezeu, Cel Care dă toate bunătățile pentru trebuințele oamenilor. Apoi le-a binecuvântat și îndată a început să le frângă în bucăți. Le dădea ucenicilor, iar aceia le dădeau mulțimilor. Tot dădeau și

bucățile se tot înmulțeau. O minune se petrecea încontinuu în fața lor! Pâinea nu se termina! Ucenicii ajutau plini de uimire la împărțirea merindelor. Mare era minunea pe care o trăiau!

Mâncau și se săturau toți acei oameni. Și nu erau puțini; cinci mii numai bărbați, în afară de femei și de copii, care îi urmau pe bărbați. Toți se săturaseră. Și pâine tot mai rămăsese. Pește la fel. Ce minune mare!

După ce toți s-au săturat, Hristos a dat o nouă poruncă:

– Adunați firimiturile. Să nu se piardă nimic.

Domnul a vrut ca prin această poruncă să-i învețe pe ucenici și pe toți oamenii chibzuința și cinstirea față de darurile lui Dumnezeu.

Ucenicii au adunat binevoitori ceea ce a prisosit din pâinile și din peștii pe care Hristos le binecuvântase și pe care le înmulțise într-un chip minunat. Firimiturile erau așa de multe, încât au umplut douăsprezece coșuri mari. Le-au ridicat ucenicii. Fiecare câte un coș.

Ce minune surprinzătoare! Cine mai făcuse așa ceva vreodată? Într-adevăr, Hristos nu era un simplu om. Toți din jur Îl priveau cu multă uimire.

După această minune Iisus Hristos le-a spus ucenicilor să intre într-o corabie și să se depărteze de mal. El Însuși, după ce a ieșit cu greu dintre mulțimile care nu voiau să plece de lângă El, a urcat pe munte ca să se roage și ca să vorbească cu Dumnezeu Tatăl.

(Matei 14, 13-21)

